



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jiriny Jislové a soudkyň JUDr. Renaty Polákové a Mgr. Aleny Jedličkové ve věci

žalobkyně: **HNM Praha, s. r. o.**, IČO: 63506661
sídlem Rybná 716/24, 110 00, Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00, Praha 1

proti
žalované **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO: 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10, Praha 2

o zaplacení 150 000 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobkyně proto rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 14. prosince 2020, č. j. 13 C 264/2018-38,

takto:

- I.** Rozsudek soudu prvního stupně **se mění tak**, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 31 500 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9 % ročně od 23. 12. 2018 do zaplacení do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku a co do zbylé částky s příslušenstvím se žaloba zamítá.
- II.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 24 808,50 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Ing. Jana Boučka.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně přiznal jako přiměřené zadostiučinění konstatování, že délkou soudního řízení vedeného před Městským soudem v Praze, pod sp. zn. 5 A 29/2015, bylo porušeno právo žalobkyně na vydání rozhodnutí v přiměřené době, a ve zbývajícím rozsahu,

Shodu s prvopisem potvrzuje V.K.

tj. co do požadavku žalobkyně na přiznání přiměřeného zadostiučinění v peněžité formě zaplacením částky 150 000 Kč spolu s úrokem z prodlení z této částky ve výši 9% ročně za dobu od 23. 12. 2018 do zaplacení žalobu zamítl (výrok I.). Současně uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 20 694,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).

2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala na žalované zaplacení částky 150 000 Kč s příslušenstvím jako náhrady nemajetkové újmy za nepřiměřeně dlouhé řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5A 29/2015. V přezkoumávaném řízení podala dne 16. 2. 2015 žalobkyně žalobu proti Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu, kterou se domáhala uložení zákazu pokračovat v nečinnosti při kontrolách daně z přidané hodnoty za duben 2014 - červenec 2014 jako nezákonném zásahu a nařízení povinnosti do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku vyměřit daň z přidané hodnoty za uvedené období ve výši dle daňových přiznání žalobce. Žalobkyně souhlasila s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání. Městský soud v Praze rozhodl zamítavým rozsudkem ze dne 16. 8. 2017, č. j. 5A 29/2015-73, který žalobkyni doručil dne 22. 6. 2018 s opravným usnesením ze dne 21. 6. 2018, č. j. 5 A 29/2015-85. Dobu trvání řízení v délce 3 let a 4 měsíců označila žalobkyně za zjevně nepřiměřenou, když řízení bylo stíženo podstatnými průtahy. Poukázala na platnou judikaturu Ústavního soudu ČR, která i v případech trvání sporu v délce 3 let a sedmi či osmi měsíců dovodila nepřiměřenost této délky. Nárok na náhradu nemajetkové újmy uplatnila žalobkyně u žalované dne 22. 6. 2018, žalovaná však žalobkyni nijak neodškodnila.
3. Žalovaná se k věci nijak nevyjádřila.
4. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že přezkoumávané řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 29/2015 bylo žalobkyní zahájeno dne 16. 2. 2015 podáním žaloby na ochranu před nezákonným postupem Finančního úřadu pro hl. m. Prahu (dále jen „správní orgán“) v pozici žalovaného. Dne 20. 2. 2015 byla správnímu orgánu zaslána kopie žaloby s výzvou k vyjádření k žalobě a zaslání spisového materiálu. Dne 18. 3. 2015 bylo soudu doručeno vyjádření správního orgánu, které bylo dne 19. 3. 2015 přeposláno žalobkyni. Ta se k němu vyjádřila dne 25. 3. 2015 s tím, že označila své nové právní zastoupení Mgr. Boučkem spolu s doručením plné moci. Dne 24. 4. 2015 byla žalobkyně vyzvána k doložení důkazních tvrzení, což učinila dne 15. 5. 2015. Následně dne 31. 8. 2015 žalobkyně provedla doplnění žaloby. Dne 4. 1. 2017 soud vyzval správní orgán ke sdělení, zda došlo v předmětné daňové kontrole k dalším úkonům. Dne 10. 3. 2017 byla žalobkyně soudem vyzvána k opravě žaloby, což tato učinila dne 22. 3. 2017. V průběhu řízení byla daňová kontrola ukončena a soud připustil změnu žaloby na určení nezákonnosti předmětného zásahu správního orgánu. Dne 16. 8. 2017 byl soudem vyhlášen zamítavý rozsudek, u něhož byla vyznačena právní moc ke dni 25. 8. 2017. Dne 21. 6. 2018 provedl soud usnesením opravu uvedení nesprávného zástupce v záhlaví rozsudku, a rozsudek spolu s tímto usnesením doručil správnímu právnímu zástupci, čímž rozsudek nabyl právní moci dne 22. 6. 2018. Řízení tak trvalo 3 roky a 4 měsíce. Téhož dne uplatnila žalobkyně u žalované nárok na odškodnění. Stanoviskem ze dne 24. 11. 2020 žalovaná zrekapitulovala jednotlivé úkony v řízení, označila délku řízení za nepřiměřenou s tím, že dostatečnou satisfakci je konstatování nepřiměřené délky řízení, které však v uvedeném stanovisku absentovalo.
5. Zjištěný skutkový stav soud prvního stupně posoudil podle § 13 a § 31a zák. č. 82/1998 Sb. a čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Dovodil vyšší složitost řízení, kdy se jednalo o soudní řízení správní, ve kterém byl předmětem přezkum daňové kontroly, a v průběhu řízení došlo ke změně skutkových okolností. Význam přezkoumávaného řízení pro žalobkyni označil soud prvního stupně jako již v roce 2017 zanedbatelný, když žalobkyně správní žalobou usilovala především o ukončení daňové kontroly, která však již byla ukončena před rokem 2017, proto žalobkyně přistoupila ke změně žaloby, a to na určení nezákonnosti nečinnosti správního orgánu. Rozhodnutí ve věci dne 16. 8. 2017 označil soud prvního stupně za situace, že bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, za vydané v přiměřené lhůtě, nicméně skutečnost, že rozsudek byl doručen nesprávnému právnímu zástupci uvedenému v jeho záhlaví a které tak bylo třeba opravit a znovu řádně doručit tentokrát správnému

právnímu zástupci, k čemuž došlo 22. 6. 2018, posoudil jako významný nedůvodný průtah v řízení způsobený soudem, v jehož důsledku je třeba celkovou délku řízení považovat za již nepřiměřenou. Vzhledem k tomu dovedl naplnění základního předpokladu vzniku odpovědnosti státu za škodu, a to nesprávný úřední postup spočívající v porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces garantovaný v čl. 6 odst. 1 Úmluvy, kdy nemajetková újma v příčinné souvislosti s ním se presumuje. Jako formu satisfakce přiměřenou skutkovým zjištěním dovedl konstatování porušení práva s odkazem na platnou judikaturu (rozsudek NS ze dne 29. 8. 2018, sp. zn. 30 Cdo 2366/2017) po posouzení kritériem významu řízení pro žalobkyni, když shledaný nepatrný význam odpovídá této formě satisfakce. Náklady řízení posoudil podle § 142 odst. 3 o. s. ř.

6. Proti rozsudku podala žalobkyně včasné odvolání, ve kterém namítla, že soud prvního stupně nesprávně právně posoudil formu odškodnění a navíc se dopustil soudního aktivismu ve prospěch žalované, která zůstala v řízení pasivní, a tím neodůvodněně na úkor žalobce. Poukázala na rozhodnutí Ústavního soudu ČR i Nejvyššího soudu ČR, z nichž jednoznačně vyplývá, že je věcí žalované, zda se na základě okolností konkrétního případu pokusí vyvrátit domněnku existence nemajetkové újmy (odkaz na rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 1536/11, sp. zn. 30 Cdo 970/2015, stanovisko sp. zn. Cpjn 206/2010), či dovést nižší než standardní význam přezkoumávaného řízení pro žalobce (odkaz na rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 1382/2014, sp. zn. 30 Cdo 1433/2020). Platná judikatura dovedla, že v případě nižšího významu předmětu řízení pro poškozeného tíží břemeno tvrzení a břemeno důkazní o této okolnosti žalovanou a není povinností soudu zjišťovat nad rámec tvrzení účastníků okolnosti rozhodné pro posouzení významu předmětu řízení pro poškozeného. Případný aktivismus ze strany soudu ve směru posouzení kritérií § 31a odst. 3 zák. 82/1998 Sb. nad rámec tvrzení účastníků je porušením práva na rovnost zbraní jako součásti práva na spravedlivý proces. Přitom zvýšený význam řízení pro žalobkyni vyplýval i z ustanovení § 56 odst. 3 s. ř. s., podle něhož měl být uplatněný nárok v přezkoumávaném řízení vyřizován přednostně, čemuž však neodpovídá celková délka uvedeného řízení, a jeho význam zvyšovala skutečnost, že se jednalo o daňové řízení, které má dle daňových zákonů probíhat bez zbytečných průtahů a tak, aby co nejméně zasahovalo do práv daňového subjektu. Význam neztratilo řízení pro žalobkyni ani tím, že žalovaný zásah byl v mezidobí ukončen, neboť dále bylo žalováno na určení, že zásah byl nezákonný, přičemž soud vycházel z totožného skutkového stavu. Není zřejmé, z čeho soud prvního stupně dovedl, že žalobkyně měla o rozsudku vědět, když ten nebyl doručen ani jí, ani jejímu právnímu zástupci, nicméně i toto měla tvrdit a prokazovat žalovaná, jinak se jedná opět o nepřipustný soudní aktivismus ve prospěch žalované narušující podstatným způsobem právo na spravedlivý proces. Poukázala na to, že peněžité zadostiučinění se za nepřiměřenou délku řízení nepřiznává jen výjimečně a konstatování porušení práva má jenom podpůrnou funkci a uplatní se zejména tam, kde se na průtazích podílel sám poškozený (s odkazem na nálezy ÚS sp. zn. II. ÚS 862/10, a sp. zn. III. ÚS 899/17). Žalobkyně se na celkové délce řízení nijak nepodílela, naopak umožnila svým souhlasem s rozhodnutím bez jednání rozhodnout v kratší době. Soud prvního stupně pak vůbec nehodnotil kritéria jednání poškozeného a vadný postup orgánu veřejné moci. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a přiznal žalobkyni finanční formu odškodnění.
7. Žalovaná se k odvolání žalobce nevyjádřila.
8. Odvolací soud přezkoumal z podnětu včasného a přípustného odvolání napadený rozsudek i řízení, které mu předcházelo (§ 214 odst. 1, § 212, § 212a o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.
9. Podle § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

10. Podle § 31a zák. č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. (2) Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. (3) V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.
11. K porušení práva na přiměřenou délku soudního řízení ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a tím i nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věta druhá a třetí zákona č. 82/1998 Sb. nedochází tehdy, není-li věc projednána v ideální době, ve které by projednána být mohla, ale teprve tehdy, není-li projednána v době odpovídající její složitosti a významu předmětu řízení pro poškozeného, přičemž důvody, proč k tomu došlo, spočívají v postupu orgánů veřejné moci, a to buď zcela nebo v míře významně převažující podíl poškozeného na celkové délce projednávání věci. Zároveň musí být celková délka řízení nepřijatelná (zásah do uvedených základních práv poškozeného musí mít nezbytnou intenzitu), tj. působící poškozenému újmu spojenou s nejistotou ohledně výsledku řízení, kterou nelze tolerovat v právním státě, založeném na účtě k právům a svobodám člověka (srov. rozhodnutí NS ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2098/2012).
12. I přesto, že soud prvního stupně neprovedl důkaz spisem přezkoumávaného řízení, má odvolací soud za to, že z časového průběhu obsaženého ve stanovisku žalované i ostatních provedených listinných důkazů zjistil skutkový stav v dostatečné míře k tomu, aby mohl na jeho základě posoudit žalobní nárok. Správně se též soud prvního stupně zabýval hodnocením jednotlivých kritérií obsažených v § 31a odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. ve vztahu k celkové zjištěné délce řízení za účelem posouzení naplnění předpokladů odpovědnosti státu za škodu. Správně pak dovodil, že celková délka přezkoumávaného řízení činila 3 roky a 4 měsíce.
13. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně ohledně vyšší složitosti řízení, která vyplývá již ze skutečnosti, že zákon ji svěřuje k projednání v prvním stupni soudu na úrovni kraje. Navíc předmětem přezkoumávaného řízení byla daňová problematika, která sama o sobě představuje obtížnou agendu. Správně též soud prvního stupně poukázal na další okolnost zvyšující právní složitost řízení, když žalobkyně v průběhu řízení fakticky změnila předmět řízení poté, co původní předmět zanikl tím, že došlo k ukončení daňové kontroly s vyměřením daně, a to, jak se podává z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2017, č. j. 5A 29/2015 - 73-82, dne 26. 5. 2016, kdy byla žalobkyni doručena zpráva správního orgánu o kontrole, čehož se původně žalobkyně správní žalobou domáhala. Na toto žalobkyně reagovala dne 22. 3. 2017 změnou žaloby na žalobu na určení, že postup správního orgánu (resp. jeho nečinnost) byl nezákonný, což je zcela odlišný předmět řízení, a tato změna žaloby byla přípustná. Takto fakticky přezkoumávané řízení probíhalo o dvou samostatných žalobách. Pokud by pak řízení bylo ukončeno řádným doručením rozsudku vydaného dne 16. 8. 2017, souhlasí odvolací soud s tím, že délku takového řízení o dvou žalobách trvajícího dva a půl roku, byť proběhlo pouze na jednom stupni soudní soustavy, by bylo možno považovat ještě za přiměřenou.
14. Co se týká postupu soudu během řízení, pak odvolací soud zcela souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, který shledal v tomto postupu průtahy, které měly podstatný vliv na celkovou délku řízení. Závada v doručení rozsudku nesprávnému právnímu zástupci způsobila prodloužení řízení o 10 měsíců (od 16. 8. 2018 do 22. 6. 2018) a ze zjištěného skutkového stavu soudem prvního stupně je zřejmé, že další průtah v důsledku nečinnosti soudu nastal i v období od doplnění žaloby žalobkyní

dne 31. 8. 2015 do 4. 1. 2017, kdy teprve soud vyzval správní orgán ke sdělení, zda došlo v předmětné daňové kontrole, což představuje průtah v délce 16 měsíců, který nelze tolerovat.

15. Ohledně jednání žalobkyně ve vztahu k délce řízení nelze přehlédnout, že pokud by žalobkyně okamžitě zareagovala na ukončení daňové kontroly, o kterém se dozvěděla již dne 26. 5. 2016, změnou žaloby, je zřejmé, že vzhledem k tomu, že o změněné žalobě rozhodl soud tři měsíce po připuštění této změny, mohla podstatně přispět ke zkrácení celkové délky řízení. Ze zjištěného skutkového stavu soudem prvního stupně je také zřejmé, že žalobkyně přesto, že byla právně zastoupena, nijak nevyužila dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, ani se nijak nepokusila za pomoci veřejného přístupu k informacím o soudním řízení ověřovat, zda nedošlo v řízení k nějaké změně, což by minimálně v případě průtahu nastalého v důsledku nesprávného doručení rozsudku rozhodně opět vedlo k podstatnému zkrácení řízení.
16. Co se týká významu přezkoumávaného předmětu řízení pro žalobkyni, pak odvolací soud nesouhlasí s odvolací námitkou žalobkyně, že v důsledku změny žaloby nepřestalo mít přezkoumávané řízení význam z důvodu ukončení tvrzeného nezákonného zásahu. Ze zjištěného skutkového stavu je zřejmé, že po dobu od skončení daňové kontroly 26. 5. 2016 do 22. 3. 2017 nebyla žaloba změněna a řízení tak nutně přestalo mít minimálně po tuto dobu pro žalobkyni význam, když provedením kontroly fakticky žalobkyně dosáhla toho, čeho se žalobou domáhala, a to po roce a třech měsících probíhajícího řízení. Tolik však jen k odvolací námitce žalobkyně, neboť s ohledem na platnou judikaturu, které se dovolala žalobkyně, i naprostou nečinnost žalované v tomto řízení, nelze dovodit jiný význam přezkoumávaného řízení, než standardní, když žádné z žalobkyní uváděné okolností, tj. povinnosti přednostního řešení věci soudem vyplývající z § 56 odst. 3 s. ř. s., ani skutečnosti, že daňové řízení by dle daňového řádu mělo probíhat bez průtahů, nemohou vyšší význam pro žalobkyni odůvodnit a spíše poukazují na přísnější náhled na kritérium postupu orgánů ve vztahu k délce řízení.
17. Za podstatné kritérium pro shledání naplnění základního předpokladu vzniku odpovědnosti státu za škodu, a to nesprávného úředního postupu, ve vztahu k celkové délce řízení shledal soud prvního stupně právě postup soudu v přezkoumávaném řízení představovaný zjištěnými průtahy, a v tomto se s jeho závěrem odvolací soud plně ztotožňuje. Z celkové délky přezkoumávaného řízení v trvání 3 let a 4 měsíců představovaly průtahy soudu celkem 26 měsíců, což představuje téměř dvě třetiny celkové délky řízení. Z tohoto pohledu tedy odvolací soud nejen souhlasí se shledanými naplněnými předpoklady odpovědnosti soudem prvního stupně, když právě nedostatky v postupu soudu v přezkoumávaném řízení vedly odvolací soud k závěru o porušení práva žalobce na projednání jeho věci v přiměřené lhůtě a tím i závěru o odpovědnosti státu za nemajetkovou újmu žalobci vzniklou daným nesprávným úředním postupem (§ 13 odst. 1 věta druhá a třetí OdpŠk), ale má za to, že takováto pochybení soudu nelze odčinit pouhým konstatováním porušení práva, ale jen poskytnutím relutární náhrady.
18. Při úvaze o výši základu peněžité náhrady vyšel odvolací soud ze zjištěného významu přezkoumávaného řízení pro žalobkyni, tak jak toto kritérium uvádí za nejpodstatnější pro takové určení i platná judikatura. S ohledem na zjištěný zcela standardní význam přezkoumávaného řízení pro žalobkyni, o němž vypovídá i to, že jí řízení nestálo ani za to, aby si blíže hlídala postup soudu a domáhala se jeho urychlení, dospěl odvolací soud k závěru, že lze vyjít ze spodní hranice rozmezí dovozeného judikaturou a vycházet z částky 15 000 Kč za rok řízení s tím, že první dva roky budou započteny částkou poloviční a jednotlivým měsícům pak odpovídá částka 1 250 Kč. Takto dospěl odvolací soud k základní částce 35 000 Kč (7 500 Kč + 7 500 Kč + 15 000 Kč + 4 x 1 250 Kč). Tuto následně modifikoval jednak z hlediska zjištěné vyšší složitosti řízení snížením o 10 %, kdy hledisko významu řízení pro žalobkyni již nezvažoval, když z něj vycházel při určení základní částky, a navíc, jak správně uvedla žalobkyně, standardní význam řízení by se stejně ve smyslu platné judikatury (srov. rozsudek sp. zn. 30 Cdo 1382/2014) v modifikaci neprojevil. Stejně tak odvolací soud nezohledňoval nečinnost žalobkyně, která sice měla možnost celkovou délku řízení zkrátit, pokud by vyvinula přiměřený zájem o řízení, zejména kdyby upozornila na proběhlou

kontrolu, nicméně je věcí soudu, aby procesními kroky sám bránil průtahům v řízení. Odvolací soud pak nakonec nijak nezohledňoval podíl soudu na celkové délce řízení, když právě zjištěné průtahy v řízení prodlužující je na trojnásobek jinak tolerovatelné délky byly zohledněny jako podstatné pro dovození vzniku odpovědnosti státu za škodu i posouzení nezbytnosti relativní náhrady. Jiné kroky neodpovídající procesním pravidlům a umožňující modifikaci základní částky pak odvolací soud v přezkoumávaném řízení neshledal. Po úpravě základní částky uvedenou modifikací tak jako satisfakci odpovídající újmě žalobkyně dovedl odvolací soud částku 31 500 Kč, z níž přiznal žalobkyni i požadovaný úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí šestiměsíční lhůty pro dobrovolné plnění žalovanou.

19. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 224 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 3 o. s. ř., neboť rozhodnutí o výši plnění závisela na úvaze soudu a z tohoto hlediska je třeba žalobkyni považovat za plně procesně úspěšnou. Výši náhrady určil odvolací soud náhradu zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč a náklady právního zastoupení představující odměnu advokáta za 5,5 úkonů (převzetí věci, podání žaloby, písemné vyjádření ve věci ze dne 24. 11. 2020, odvolání proti usnesení asistentky – 1/2 úkon, účast na jednání dne 14. 12. 2020, odvolání proti rozsudku s doplněním – 1 úkon) po 3 100 Kč (odvolací soud vycházel při určení výše odměny z § 9 odst. 4 písm. a/ advokátního tarifu dle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013) s paušální náhradou hotových výdajů za 6 úkonů po 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a DPH 21 % ve výši 3 958,50 Kč, tj. v celkové výši 24 808,50 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím soudu prvního stupně

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 30. září 2021

Mgr. Jiřina Jislová v. r.
předsedkyně senátu